

Забула ти той чар розмови
У вечір тихий, вечір сірий.
(Туман срібlistий крив діброви,
І сум був без кінця, без міри).

Забула ти той жар могучий,
Що вперше відзивався в грудях.
(Встелили небо чорні тучі —
Ходімо в хату! Буря буде!)

Забула ти той чар таємний,
Що наші розпалив зіниці.
(Впав грім, як меч зі сталі, зимний,
І дві нараз звалив ялиці).

Забула ти... А я і нині,
Хоч вже такі літа минули,
Немов крізь хмари бачу сині
І чую, що годі ми чули.

І бачу, бачу ясно, чую
Твій кожний віддих, кожне слово.
Наново ти мене чаруєш,
Терплю і мучусь я наново.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Весною»](#);